

Pridiga g. nadškofa ob prazniku sv. Stanislava

Spoštovani gospod škof Stanislav, dragi gospod direktor Roman Globokar, dragi tukajšnji župnik Ivan Jagodic, dragi bratje duhovniki, gospod diakon, dragi ravnatelji, profesorski zbor in vsi uslužbenci Zavoda sv. Stanislava, dragi bogoslovci in ministrantje, dragi pevci, dragi dijaki in dijakinje, starši in sorodniki, dragi prijatelji in dobrotniki Zavoda sv. Stanislava!

Prav je, da se odpiramo veselju v praznovanju ob godu zavetnika te ustanove sv. Stanislava Kostka. Na nek način se v naši sveti daritvi prepletajo tri osebnosti. Gotovo sv. Stanislav, potem sv. Martin, mašo v njegovo čast poslušamo z našega kora ob mogočni izvedbi, in Zahej, mož iz Jezusovega prehoda skozi Jeriho, mož, ki mu je Jezus popolnoma spremenil življenje.

Na misel mi prihaja ob teh treh osebnostih tole vprašanje. Najprej vam dragi prijatelji, potem pa tudi vsem nam. Če bi vas nekdo vprašal, kaj je v tem trenutku v vašem življenju najbolj pomembno. Koliko bi nas bilo, ki bi morda rekli kariera. Sicer ne bi rekli kariera, ampak bi rekli končati šolanje, narediti maturo, vpisati se na fakulteto, ki je izbira mojega srca, in potem dobiti dobro službo, v kateri bi dobil vse tisto, kar človek potrebuje za dostojno vsakdanje življenje. Ampak na koncu koncev mirno lahko rečemo, da to pomeni izbrati, odločiti se za kariero.

Ti trije, ki pa danes stopajo pred nas, se niso odločili za kariero. Prvi, Zahej, je bil karierist do tistega trenutka, ko je srečal Jezusa. Do tistega trenutka je užival v moči, ki jo je imel, je užival v denarju, ki ga je prigoljufal, in morda nekoliko trpel zaradi izločenosti iz družbe, ker je veljal za ničvredneža in barabo. Sv. Martin bi lahko naredil sijajno kariero v vojaški uniformi, vse pogoje zato je imel. Ampak v nekem trenutku se je odločil, da bo hodil za Jezusom Kristusom. In sv. Stanislav, njega so pravzaprav namenili za kariero in vsa družina je hotela, da bi postal ugleden, izobražen naslednik premoženja te družine. Ampak on se je odločil za Jezusa Kristusa. Mi živimo v svetu, v katerem je kariera pomembna, silno pomembna, tako da neprestano poslušamo o uspešnosti. Človek mora biti uspešen, učinkovit, človek mora biti dober proizvajalec vseh mogočih dobrin in potem tudi primeren potrošnik vseh teh dobrin. Nihče nam danes v svetu ne govori o odločitvi za Jezusa, ampak nasprotno nas prepričujejo, da je pot sreče pot imetja, pot užitka, pot zadovoljstva, ki ga daje to, kar moreš pojesti, popiti in potrošiti.

Ampak poglejte Jeriho, na začetku je bil slepec, na koncu je bil Zahej, dva izobčenca. Skozi Jeriho pride Jezus. Skozi mesto, ki je odklanjalo tiste, ki so bili pohabljeni, kakor je bil pohabljen ta slepec, in ki so bili garjavi, kakor je bil garjav cestinar Zahej. Skozi to mesto pride Jezus. Slepцу vrne vid, Zaheju vrne dostojanstvo, vrne ga v človeško družbo. Skozi naš svet, takšen, kakršen je. Tolikokrat tako solzen, tolikokrat tako krvav, tolikokrat tako napolnjen s kriki in z bolečino. Skozi ta svet prihaja Jezus. In tudi v našem svetu Jezus hoče ozdravljati slepoto naših src, tudi v našem svetu Jezus hoče, da vključimo tiste, ki so zaradi kakršnega koli razloga izključeni iz človeške družbe. Oprostite, če tu mimogrede postavim vprašanje. Dragi dijaki in dijakinje, ali je morda v vaši skupnosti, v vašem razredu nekdo izključen. Ali je morda v neki skupinici, ki se je oblikovala ob takšnih ali drugačnih interesih, nekdo izključen. Potem ste tudi vi postali Jeriha, potem tudi mi postajamo Jeriha. In potrebujemo Jezusa, da te izključene vrne v našo družbo, da jim odpre prostor v našem srcu, da jim po nas podari besedo, podari nasmeh, podari sprejetost.

Vendar pa je potrebno, to se je zgodilo pri slepcu, to se je zgodilo pri Zaheju, to se je zgodilo z vsemi tistimi, ki so se v življenju odločili za Jezusa, nikoli v njihovem srcu ni do konca, ni popolnoma ugasnila želja po biti drugačen. Neka sled hrepenenja je vedno obstajala in prosim vas, dragi mladi prijatelji, da ne glede na to, kam vas bo morda življenje potegnilo, vedno v sebi nosite to sled hrepenenja po dobrem, hrepenenja po biti človek v pravem pomenu besede, hrepenenja po Jezusu.

Čeprav se vam bo zdelo, da je za vas Jezus postal neviden, da ga zaradi različnih razlogov – Zahej zaradi množice in zaradi majhnosti – ne morete videti, če bo v vas hrepenenje po njem, potem boste iskali način, ne da bi se morda zavedali, boste iskali način, kako priti do njega, kako ga videti. In vam zagotavljam, da kakor k Zaheju, bo Jezus tudi k vam dvignil pogled. Pogledal vas bo takrat, ko boste morda najmanj pričakovali, in bo rekel, ostati hočem v tvoji hiši. Takrat ne oklevajte. Ko bo Jezus nekemu izmed vas, vsakemu izmed vas rekel, ostati hočem v tvoji hiši, takrat ga objemite, ga sprejmite, posadite ga za mizo, takrat se bo v vašem življenju uresničila Jezusova napoved iz Janezovega skrivnega razodetja: Odprl boš vrata in Gospod bo vstopil in bo večerjal s teboj. Prijatelja bosta, delila bosta kruh na mizi, jed in delila bosta življenje. In če ga bomo sprejeli, če ga bomo spustili v svojo hišo, če bomo odprli svoje srce, se bo naše življenje spremenilo.

Takrat bomo postali Jezusove priče. Takrat se bomo tako kakor sv. Martin napotili v meniško življenje, v življenje premišljevanja in molitve, poglobljenosti v Boga, če bo to naša pot. Takrat se bomo napotili na Dunaj in v Rim, da bi uresničili poklic svojega življenja, kakor je to storil sv. Stanislav, da je postal jezuit, takrat bomo razdelili to, kar nam bo prej pomenilo varnost in srečo med potrebne in uboge, in spoznali, da je varnost in sreča imeti ob sebi ljudi, ki te imajo radi, ki ti zaupajo, ljudi, ki te sprejemajo zaradi tebe samega, ne zaradi tega, kar si postal, ne zaradi kariere, ki si jo ustvaril, ne zaradi imetja, ki si ga nakopičil, ampak zaradi tebe samega. To Jezus lahko naredi iz vsakega izmed nas, nas vključi v družbo bratov in sester.

In danes z vami in za vas prosim sv. Stanislava za to čudovito milost trajnega hrepenenja, ne glede na to, v kako temnem svetu morda živiš v nekem obdobju, za iskanje, ker takrat, ko začneš iskati, pravi sv. Avguštin: Ne bi me iskal, če te ne bi jaz že našel. In potem odpiramo srce, odpiramo življenje za Boga, za Jezusa Kristusa, da bodo srca odprta za brate in sestre. Sv. Stanislav, prosi za nas!